

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **J. P.**, zast. JUDr. Josefem Jugou, advokátem, se sídlem Nový Jičín, Smetanovy sady 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 4, P. O. BOX 122, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2006, č. j. 12 Ca 50/2006 – 31,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2006, č. j. 12 Ca 50/2006 – 31, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ředitele odboru sociálního zabezpečení ve věcech služebního poměru Ministerstva vnitra ze dne 5. 10. 2005, č. j. OZS-51019-17/VD-SP-2005, bylo rozhodnuto tak, že žalobci podle § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. od 6. 11. 2005 nenáleží příspěvek za službu ve výši 10 783 Kč měsíčně. V odůvodnění rozhodnutí je uvedeno, že příspěvek za službu byl přiznán od 1. 11. 1993 podle zákona č. 186/1992 Sb. ve znění zákona č. 26/1993 Sb., kde podle ust. § 116 odst. 4 příspěvek za službu nenáleží ode dne vzniku nároku na starobní důchod. Nárok na starobní důchod vznikl žalobci dne 6. 11. 2005, dosažením věku 55 let.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž především namítal, že samo splnění podmínek nároku na starobní důchod není spojeno s dalšími důsledky, neboť podle § 54 odst. 2 zákona č. 155/1995 Sb., teprve podáním žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu, při splnění podmínek nároku na dávku nebo její výplatu, se může pojištěnec stát jejím poživitelem. Protože žalobce neuplatnil tento nárok, nemohlo dojít ke splnění podmínek ust. § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. Žalobce dále uvedl, že v tomto případě je nutno postupovat podle § 118 odst. 2 zákona, podle něhož při souběhu nároku na příspěvek a na starobní důchod náleží oprávněnému buď příspěvek anebo důchod. Žalobce dále uvedl,

že tím dává na vědomí, že se rozhodl čerpat nárok na příspěvek, nikoliv na starobní důchod. Navrhoval, aby odvolací orgán napadené rozhodnutí zrušil, a nadále aby mu byl vyplácen příspěvek ve výši 10 783 Kč měsíčně.

Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 1. 2006, č. j. OSZ-19-143/OM-Mu-2005, odvolání žalobce zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že doba trvání nároku na příspěvek za službu je dána ustanovením § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., a příspěvek nenáleží ode dne vzniku nároku na důchod. Volbu výplaty jednoho z nároků uvedených v ustanovení § 118 odst. 2 zákona lze učinit jen za předpokladu trvání souběhu nároků, což v tomto případě není od 6. 11. 2005 splněno. Proto podle žalovaného zákon č. 186/1992 Sb., neumožňuje alternativní volbu kdykoliv, ale jen při souběhu nároků. Žalovaný dále uvedl, že není pravdivé tvrzení žalobce, že samo splnění podmínek nároku na starobní důchod bez podání žádosti o přiznání nebo vyplácení důchodu nebylo spojeno s dalšími důsledky. V této souvislosti poukázal na případné zvyšování procentní výměry starobního důchodu, na posuzování podmínky vzniku nároku na plný invalidní, částečný invalidní, vdovský a sirotčí důchod. Uvedl dále, že jestliže nárok na příspěvek za službu zanikl dne 5. 11. 2005, nemůže být od 6. 11. 2005 vyplácen.

V podané žalobě se žalobce dovolával nezákonnosti obou rozhodnutí správních orgánů a zopakoval argumenty vyjádřené v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Dále poukázal na to, že názor žalovaného je v rozporu s názorem zákonodárce vyjádřeným v platném (nikoliv účinném) zákonu č. 361/2003 Sb., který upravuje v § 160 souběh důchodu a výsluhového příspěvku ve prospěch té skutečnosti, která je pro pojištěnce výhodnější. Navrhoval, aby soud napadeného rozhodnutí žalovaného zrušil.

Městský soud v Praze po provedeném jednání rozsudkem ze dne 1. 11. 2006, č. j. 12 Ca 50/2006 – 31, žalobu zamítl a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí uvedl, že zákonodárce v ustanovení § 118 odst. 2 zákona předpokládá souběh nároku na příspěvek za službu a na důchod, a pro tento případ dává oprávněnému právo volby. Dále uvedl, že zánik nároku na příspěvek za službu podle § 116 odst. 4 zákona nelze spojit s pouhým splněním podmínek nároku na důchod podle § 54 odst. 1 zákona č. 155/1995 Sb., ale až se splněním podmínek podle § 54 odst. 2 téhož zákona. Uvedl však, že provedeným dokazováním bylo zjištěno, že žalobce využil právo volby a požádal o přiznání starobního důchodu ke dni 6. 11. 2005 a žalovaný vydal ze dne 2. 10. 2006 rozhodnutí, kterým žalobci přiznal od 6. 11. 2005 starobní důchod. Soud dále poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2006, č. j. 3 As 14/2006 – 115, podle něhož nárok na příspěvek za službu podle § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. zaniká pouze v tom případě, že policista při souběhu nároků na starobní důchod a příspěvek za službu zvolil podle § 118 odst. 2 téhož zákona pobírání důchodu, uplatnil žádost o tuto dávku a vznik nároku byl deklarován správním rozhodnutím. Na základě výše uvedeného soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku podal včas kasační stížnost žalobce (dále též jen „stěžovatel“), a to z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s. Namítal, že skutkový stav byl nesprávně zjištěn, že sice podal dne 26. 1. 2006 žádost o starobní důchod, ale ještě předtím uplatnil dne 2. 11. 2005 nárok na příspěvek. Žádost však byla zamítnuta. Namítal dále, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť zákonodárce měl v úmyslu umožnit volbu o tom, zda se oprávněný rozhodne čerpat starobní důchod nebo se rozhodne pobírat nadále příspěvek za službu. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

17. 9. 2003, podle něhož není-li v odůvodnění rozhodnutí o zániku nároku na příspěvek za službu vysvětlen vztah mezi § 116 odst. 4 a § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., přičemž dikce těchto ustanovení nasvědčuje jejich vzájemnému rozporu, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu, neboť takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Stěžovatel dále zdůrazňoval, že neměl žádnou jinou možnost, než po zamítnutí odvolání a tím i žádosti o výplatu příspěvku podat žádost o starobní důchod, neboť žaloba je mimořádným opravným prostředkem a výsledek je nejen nejistý, ale soudní řízení o ní může trvat několik let. Za této situace mu nezbylo, než požádat o starobní důchod, neboť nemohl zůstat několik let bez prostředků. Zdůraznil, že podání žádosti o starobní důchod nebylo projevem svobodné vůle, ale k tomuto projevu byl donucen nesprávným rozhodnutím správního orgánu. Takový postup ho znevýhodňuje, proto by měl mít nyní možnost po zrušení napadeného rozhodnutí správního orgánu, aby bylo přihlédnuto k jeho vůli vyjádřené dne 2. 11. 2005, kterým si ještě před zamítnutím jeho odvolání zvolil čerpání nároku na příspěvek.

Žalobce dále uvedl, že je znevýhodněn v rámci určité skupiny oprávněných, když v rozporu s názorem vyjádřeným zákonodárcem v platném (avšak dosud neúčinném) zákonu č. 361/2003 Sb., které upravuje v § 160 souběh důchodu a výsluhového příspěvku ve prospěch té skutečnosti, která je pro pojištěnce výhodnější, je žalobce jen z toho důvodu, že účinnost zákona byla neustále odkládána, vystaven právní nejistotě s výše uvedenými důsledky. Vyslovil přesvědčení, že k žádosti ze dne 26. 1. 2006 nelze přihlížet, neboť nebyla projevem svobodné vůle, protože po zamítnutí jeho odvolání jinou možnost neměl, pokud nechtěl zůstat několik let bez finančních prostředků a dostat se do existenčních problémů. Vyslovil názor, že zrušením rozhodnutí správního orgánu by mělo dojít k navrácení právního stavu k předchozímu, tedy k akceptování žádosti o čerpání nároku na příspěvek. Navrhoval, aby Nejvyšší správní soud rozsudek Městského soudu v Praze zrušil z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s. a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný správní orgán ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že příspěvek za službu byl žalobci přiznán rozhodnutím Odboru sociálního zabezpečení Ministerstva vnitra podle ustanovení § 116 zákona č. 186/1992 Sb., a vyplácen do 5. 11. 2005. Žalobci dnem 5. 11. 2005 zanikl nárok na příspěvek za službu, protože mu ode dne 6. 11. 2006 vznikl v návaznosti na ustanovení § 74 a § 29 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů, nárok na starobní důchod. Žalobci byl na jeho žádost ze dne 26. 1. 2006 od listopadu 2005 přiznán starobní důchod, který je vyplácen dosud. Podle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 14/2006 – 115, ze dne 17. 8. 2006, jmenovaným podáním žádosti o přiznání starobního důchodu ve smyslu ustanovení § 118 odst. 2 zákona zvolil nárok na starobní důchod a příspěvek za službu od 6. 11. 2005 nenáleží. Žádost o starobní důchod podal žalobce svobodně a dobrovolně na finančním plánovacím oddělení Policie České republiky, správě Jihomoravského kraje Brno, a to způsobem uvedeným v ustanovení § 110 odst. 1, 4 a 5 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů. K takto podané žádosti musí orgán sociálního zabezpečení ze zákona přihlížet. Žalovaný uvedl, že souhlasí s právním názorem vysloveným Městským soudem v Praze a navrhoval, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek z hledisek uvedených v ustanovení § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. Podle § 109 odst. 3 s. ř. s. Nejvyšší správní soud je vázán

důvody kasační stížnosti; to neplatí bylo-li řízení před soudem zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné.

Nejvyšší správní soud v dané věci postupoval podle ustanovení § 109 odst. 3 věty za středníkem, neboť dospěl k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud především poukazuje na svou dosavadní judikaturu, která je spojena s řešením vztahu příspěvkem za službu a nárokem na starobní důchod. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 9. 2003, sp. zn. 5 A 156/2002, publikovaného pod č. 81/2004 Sb. NSS, není-li v odůvodnění rozhodnutí o zániku nároku na příspěvek za službu vysvětlen vztah mezi § 116 odst. 4 a § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, přičemž dikce těchto ustanovení nasvědčuje jejich vzájemnému rozporu, je to důvodem pro zrušení rozhodnutí správního orgánu podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V odůvodnění tohoto rozsudku je mimo jiné uvedeno, že žalovaný se nevypořádal s otázkou vztahu ustanovení § 116 odst. 4 a § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., jejichž znění nasvědčuje vzájemnému rozporu, a zcela akceptoval ustanovení § 116 odst. 4 téhož zákona. Za nepřesvědčivé bylo označeno tvrzení žalovaného, že žalobci dne 30. 10. 2002 zanikl nárok na příspěvek za službu, což vylučuje souběh, který by mohl nastat až 31. 10. 2002. Žalovaný totiž neuvedl, na základě jakého ustanovení právního předpisu k tomuto závěru dospěl, a navíc při tom zcela ignoroval skutečnost, že žalobce přípisem ze dne 9. 9. 2002 sdělil žalovanému, že neuplatněním nároku na starobní důchod nedojde k naplnění § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., a že si zvolil i nadále příspěvek za službu.

Podle rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočka Liberec, ze dne 14. 3. 2006, č. j. 63 Cad 30/2005 – 18, publikovaného pod č. 895/2006 Sb. NSS, *právo provést volbu mezi nárokem na příspěvek za službu a nárokem na starobní důchod podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., o služebním poměru příslušníků Policie České republiky, nemůže být úspěšně uplatněno v řízení o nároku na starobní důchod vedeném podle zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve kterém takové právo volby není upraveno.* V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedeno, že přestože vztah ustanovení § 116 odst. 4 a § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. je sporný, soud považuje v dané věci za rozhodné, že žalobce neuplatnil své případné právo volby mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem nejpozději do okamžiku, kdy právo na pobírání důchodu zaniklo, a to v řízení o nároku na příspěvek za službu. Dále uvedl, že je sporná skutečnost, zda nárok za příspěvek za službu náleží či nenáleží oprávněnému alespoň do okamžiku, kdy mohl provést volbu podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb. Spor je vyvolán nejasným vztahem dvou ustanovení zákona č. 186/1992 Sb., je tedy zřejmé, že jeho řešení se lze domáhat pouze v řízení podle tohoto zákona, a to v řízení o předmětné dávce, tedy o nároku na příspěvek za službu. Žalobce však v řízení o nároku na služební příspěvek neučinil žádné úkony směřující k možnosti provést zamýšlenou volbu podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., proti rozhodnutí o zániku nároku na příspěvek za službu se neodvolal, přestože byl poučen o možnosti a podmínkách zániku tohoto nároku v souvislosti se vznikem nároku na starobní důchod. Práva volby podle § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., se začal domáhat až v odvolacím řízení o nároku na starobní důchod, kde zákon č. 155/1995 Sb., pro řešení výše naznačeného rozporu zákona č. 186/1992 Sb., nedává odvolacímu orgánu žádný prostor.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2006, č. j. 3 As 14/2006 – 115, *nárok na příspěvek za službu podle § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb., zaniká pouze v tom případě, že policista při souběhu nároků na starobní důchod a na příspěvek za službu zvolí podle § 118 odst. 2 téhož zákona pobírání důchodu, uplatní žádost o tuto dávku a vznik nároku byl deklarován správním rozhodnutím.*

Z odůvodnění tohoto rozsudku vyplývá, že Městský soud v Praze i Nejvyšší správní soud se postavily na stanovisko, že ustanovení § 118 odst. 2 zákona č. 186/1992 Sb., předpokládá souběh nároků na příspěvek a na starobní důchod a dává oprávněnému právo volby mezi těmito dávkami. Nelze proto vyložit ustanovení § 116 odst. 4 zákona č. 186/1992 Sb. tak, aby v zákoně předpokládaná situace – souběh nároků na příspěvek a na starobní důchod – vůbec nemohla nastat. Vznikne-li požiteli příspěvku nárok na starobní důchod, je oprávněn provést volbu mezi příspěvkem a starobním důchodem, starobní důchod si oprávněný zvolí podáním žádosti o přiznání a vyplácení důchodu. Jsou-li splněny podmínky nároku na starobní důchod i jeho výplatu a oprávněný podáním žádosti zvolí starobní důchod, zanikne jeho nárok na příspěvek a volbu již nelze opakovat. Zvolí-li oprávněný příspěvek, může o starobní důchod požádat i později, neboť to žádný zákon nevylučuje.

Z výše uvedených zásad vycházel z posuzované věci i Městský soud v Praze, který tyto zásady v odůvodnění napadeného rozsudku uvádí, a je proto s podivem, že napadená rozhodnutí správních orgánů nezrušil a věc nevrátil k dalšímu řízení, a to v situaci, kdy jediným projevem vůle vztahujícím se k volbě mezi příspěvkem za službu a starobním důchodem do dne vydání rozhodnutí žalovaného, tj. do 6. 1. 2006, bylo odvolání stěžovatele ze dne 2. 11. 2005, v němž výslovně uvedl, že „tímto dávám na vědomí, že jsem se rozhodl čerpat nárok na příspěvek, nikoliv na starobní důchod“.

Městský soud v Praze však přes jím uváděné odůvodnění v první části rozsudku, poukázal na to, že žalobce využil právo volby a požádal o přiznání starobního důchodu, který mu byl přiznán rozhodnutím ze dne 2. 10. 2006. Městský soud v Praze se však již nezabýval tím, kdy k podání žádosti o starobní důchod a k vydání napadeného rozhodnutí došlo. Pokud by se těmito skutečnostmi zabýval, musel by zjistit, že k podání žádosti došlo až dne 26. 1. 2006, tedy po vydání napadených rozhodnutí žalovaného a správního orgánu I. stupně, dokonce až po právní moci rozhodnutí žalovaného (právní moc 13. 1. 2006).

Hodlal-li tedy Městský soud v Praze aplikovat na posuzovaný případ právní závěry uvedené v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 As 14/2006, pak měl zkoumat, zda situace vyjádřen v právní větě výše uvedené, nastala do dne vydání napadeného rozhodnutí žalovaného, tj. do 6. 1. 2006. Městský soud v Praze takto neučinil a jeho závěry jsou proto v rozporu s ustanovením § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

V době rozhodování správního orgánu však zde byl pouze jediný projev vůle týkající se volby žalobce, a to projev vůle ze dne 2. 11. 2005, vyjadřující volbu dalšího pobírání příspěvku za službu. V době rozhodování žalovaného zde nebyla žádná vědomost o tom, že snad žalobce hodlá v budoucnu požádat o přiznání starobního důchodu. Právě naopak, bylo to až rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 1. 2006, doručené stěžovateli dne 13. 1. 2006,

které stěžovatele přimělo k podání žádosti o starobní důchod, protože byl zcela bez finančních prostředků.

Přestože tedy Městský soud v Praze v odůvodnění napadeného rozsudku poukázal na závěry vyjádřené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2006, č. j. 3 As 14/2006 – 115, podle něžž zánik nároku na příspěvek nelze spojovat pouhým splněním podmínek nároku na důchod a z toho, že ustanovení § 118 odst. 2 předpokládá souběh nároků na příspěvek za službu a na důchod, a proto tento případ dává oprávněnému právo volby, napadená rozhodnutí správních orgánů, která vycházejí ze zcela odlišného právního názoru, nezrušil a věc nevrátil k dalšímu řízení, ale naopak žalobu zamítl. Za této situace nutno dospět k závěru, že napadený rozsudek Městského soudu v Praze je nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost.

Městský soud v Praze se pak nevypořádal ani s žalobní námitkou stěžovatele, v níž poukazoval na ustanovení § 160 zákona č. 361/2003 Sb., účinného od 1. 1. 2007. Přitom podle citovaného ustanovení při souběhu nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu, plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu se výsluhový příspěvek vyplácí pouze tehdy, jestliže je vyšší než některý z uvedených důchodů, a to ve výši rozdílu mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem. Rozdíl mezi výsluhovým příspěvkem a důchodem se zjišťuje ke dni přiznání starobního důchodu, plného invalidního důchodu nebo částečného invalidního důchodu anebo ke dni úpravy částečného invalidního důchodu v souběhu s výdělkem. Jde-li o souběh nároku na výplatu výsluhového příspěvku s nárokem na výplatu starobního důchodu, považuje se ode dne přiznání starobního důchodu za výsluhový příspěvek toliko rozdíl mezi náležejícím starobním důchodem a výsluhovým příspěvkem k tomuto dni a nadále se samostatně zvyšuje podle § 159 bez přihlídnutí k výši důchodu.

Lze jistě polemizovat s tím, zda se zřetelem k přechodným ustanovením uvedeným v § 225 – 227 zákona č. 361/2003 Sb., bude možno podle výše citovaného ustanovení v případě stěžovatele postupovat, avšak žalovaný by v dalším řízení měl vycházet z toho, že na základě nezákonných rozhodnutí (o tom, že taková rozhodnutí o zániku příspěvku za službu jsou Nejvyšším správním soudem posuzována jako nepřezkoumatelná, žalovaný věděl již od roku 2003 – viz rozsudek ze dne 17. 9. 2003, č. j. 5 A 156/2002 – 25), přestal fakticky vyplácet výsluhový příspěvek stěžovateli, ačkoliv stěžovatel dne 2. 11. 2005 zvolil nadále výplatu příspěvku za službu, a vytvořil takovou ekonomickou situaci stěžovateli, že tento po vydání napadených rozhodnutí musel o starobní důchod požádat z nedostatku jiných finančních prostředků.

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného napadený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil z důvodu uvedených v § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. za použití ustanovení § 109 odst. 3 věty za středníkem s. ř. s. a vrátil věc Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí ve věci rozhodne Městský soud v Praze na základě výše uvedených právních názorů a svoje rozhodnutí bude muset přezkoumatelným způsobem odůvodnit. Výše uvedenými právními názory je Městský soud v Praze vázán (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

V novém rozhodnutí o věci rozhodne Městský soud v Praze i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. srpna 2007

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu